

den konservering samt frysning af dybvandsrejer, eller vil ministeren subsidiært give dispensation fra forbudet, når varerne eksporteres?

J. M. Pedersen: Når jeg har stillet dette spørgsmål, er det, fordi jeg ikke kan se nogen rimelig begrundelse for fiskeriministeriets bekendtgørelse af 12. marts 1953 om forbud mod konservering samt nedfrysning af ilandbragte dybvandsrejer i tiden fra 1. november til 15. marts. Udstedelsesdatoen finder jeg også meget uheldig; efter forlydende har det pludselige forbud i 3 dage forvoldt store tab og vanskeligheder for enkelte af erhvervets udøvere. Dersom andre lande havde et lignende forbud for at frede bestanden i nævnte tid, var der nogen mening i det, men det er jo ikke tilfældet. Norge, Sverige, Tyskland og flere lande fisker i internationalt farvand i den nævnte tid, hvor danske fiskere også må fiske. De fisker hele året, konserverer og nedfryser, og dermed tager de markedet fra os og hjembringer den fremmede valuta, som vi burde have vor andel af. De forretningsforbindelser, som vore eksportører skaffer sig i de 7½ måned af året, hvor det er tilladt at konservere, mister de i de 4½ måned af året, forbudet varer, med det resultat, at vore naboer beholder kunderne, fordi vore eksportører ikke kan forsyne dem hele året. Jeg er vidende om, at en af vore konserveringsfabrikker har fået annulleret ordrer til England og har måttet sige nej til ordrer til USA nu efter den 1. november. Forbudet har altså ligefrem kostet os tab af fremmed valuta, hvilket jeg synes er i direkte modstrid med landets interesser. Det er blevet fortalt mig, at disse ordrer er gået til Norge. Samtidig med at dette finder sted, er der danske importører, der sælger eller rettere sagt reeksportører såvel islandske som norske rejer, konserverede eller nedfrosne i dåser, fanget i farvande, hvor vore fiskere også har adgang til at fange rejer; men når den nødvendige behandling af dem forbydes, er de afskåret fra det. Det er ikke

forbudt at fange rejer og sælge dem ferske, men da det er forbudt at behandle dem, således at der kan blive tid til omsætningen, skal de omsættes helst samme dag, som de er ilandbragt, og derfor er det vanskeligt at nå at få dem frem til kunderne ude i landet. Resultatet bliver, at det kun er folk i kystbyerne, der kan få rejer i den tid, forbudet varer. Det er et unødigt stort spild, og følgen deraf bliver tab, for dersom salget svigter, må restbeholdningen kastes ud.

Jeg forstår ikke forbudets berettigelse. For mig ser det ud, som om der kræves det modsatte af, hvad der kræves i kvalitetskontrolloven, der påbyder, at varen skal konserveres og behandles straks efter ilandbringningen, for at den kan være forbrugeren i hænde i så frisk tilstand som muligt. Derfor og iøvrigt også af beskæftigelsesmæssige og eksportmæssige grunde spørger jeg den højtærede fiskeriminister, om ministeren ikke vil ophæve forbudet af 12. marts 1953 mod konservering og nedfrysning af ilandbragte dybvandsrejer, subsidiært give dispensation fra forbudet, når det drejer sig om eksport.

Fiskeriministeren (Chr. Christiansen): På det ærede medlems spørgsmål skal jeg svare, at det pågældende forbud, der tager sigte på at sikre kvaliteten af konserverede dybvandsrejer, herunder også frosne dybvandsrejer, er første gang optaget i fiskeriministeriets bekendtgørelse af 15. maj 1951, der gennemførtes i overensstemmelse med et af Foreningen for Danmarks Fiske-Konserverindustri herom overfor ministeriet fremsat forslag.

Dybvandsrejen er i den periode, forbudet omfatter, rognbærende, som følge heraf af ringere kvalitet og derfor uegnet til brug indenfor konserverindustrien. Anvendelse af en sådan råvare giver efter sagkyndiges mening et magert, tørt og tildels smagløst færdigprodukt, og salget af en sådan vare kan være til skade for afsætningen af de andre dybvandsrejer, som fremstilles af en virkelig god og ordentlig råvare.